

Ik wil ook een gebakje

Voorwoord geschreven door Alberdina Does en Alexander Does

Mijn moeder had een schrift, een mooi schrift daar heeft zij in geschreven en daaruit zal ik postuum voor haar een verhaal over nemen uit haar schrift , nooit heb ik het gelezen en 4 jaar lang gebruikte ik een foto voor mijn blog , van haar hand in mijn hand. Daarom dit verhaal.

Jouw hand.

Jouw hand in mijn hand , je zette je eerste stappen.

Jouw hand in mijn hand, ik bracht je naar school.

Uw hand in mijn hand ,ik voel hem nog elke nacht.

Uw hand in mijn hand, voor altijd verbonden.

Uw hand en mijn hand, houden elkaar sinds 12 juli 2022 elkaar niet meer vast.

Beetje van moeder en van mij, het is zoals is, jarenlang pakte zij mijn handje, om overal te gaan waar we zouden gaan, afgelopen jaren pakte ik haar hand om haar mee te nemen , om haar te voelen, haar blik in haar ogen te zien. Nu is dat niet meer, blijft er een boek over, te nagedachtenis aan een vrouw, die er altijd voor ons allemaal was.

Ik wil ook een gebakje

Alex Does

Schrijver:
Coverontwerp:
ISBN:
© Alex Does

2017

Afdeling B, een afdeling van het ggz Hilversum

Het afgelopen jaar was een vreemd jaar

Ik kwam samen met mijn kleine familie in een situatie terecht, waar wij niks mee konden doen, het was een vreemde gewaarwording om iemand in de familie zien te veranderen. Logisch gevolg hiervan is, dat wij in een cirkel terecht kwamen. Een cirkel van hulpverlening en nog verder.

De gedachten leiden de mens, lastig als je daar niks meer mee kan doen, het zit in je hoofd en het kan er niet uit, de gedachten van vroeger en oplopend naar het heden, dat is soms heel moeilijk te verwerken. Praten erover, dat wordt vaak gezegd en geschreven, maar in sommige situaties is dat echt onmogelijk. Daar zijn de mensen voor, die er verstand van hebben.

Mensen met heel veel geduld dat dan weer wel. Maar die mensen werken bij het GGZ en dit is geen reclame praat, maar gewoon echt gebeurd.

Degene waar het over gaat is mijn moeder, kan er wel om heen draaien, maar mijn moeder is mijn moeder, de vrouw die mij en mijn broer heeft grootgebracht, ook al denken mensen, als ze mij zien en mijn moeder zien, dat dit vrij onlogisch is. Maar mijn moeder veranderde, naar iemand met iets, waar wij geen vinger konden opleggen, dan is hulp de enigste oplossing. Hulp van specialisten, lange weg te gaan.

Maar die weg leidde tot verplichte opname, kan het wel omschrijven, maar het weg brengen van je moeder naar een gesloten afdeling, dan kan je nog zo groot zijn en breed en wat dan ook, ja je wordt een kleine man en de wereld van drie grote kerels, ja die werd anders. Maar de wereld van moeder, die veranderde ook, samenleven met andere patiënten op een gesloten afdeling, afdeling B van het GGZ in Hilversum op het Rembrandshof.

Men kan heel veel zeggen en schrijven over de zorg in ons land, maar ik heb er rare gevoelens over. Want de zorg van de mensen die op afdeling B zitten, wordt door mensen gedaan met engelengeduld, elke dag weer, 24uur per dag zijn met mensen bezig die dingen vergeten en ook onweersbuien hebben. Steeds hebben de mensen weer het engelengeduld om situaties die ontstaan, politiek correct op te lossen. Ja ik heb het meegemaakt, binnen komen daar, op een bel drukken en dan binnen komen en zien met eigen ogen wat het betekend, om de juiste zorg te verlenen aan mensen die het nodig hebben.

Maar afdeling B roeit met riemen die ze hebben, bezuinigingen gebeuren natuurlijk, maar de zorg wordt geknepen op alles, dat merken wij allemaal, maar de zorg wordt ook gegeven door liefde en respect te tonen. Dat was wat mij opviel op afdeling B.

Namens mijn vader en broer, mijzelf zeg ik dank jullie mensen van afdeling B, voor de zorg voor mijn moeder en ik zal nooit meer mijn auto zo raar parkeren

op de parkeerplaats. Zo wisten jullie al snel wie ik was. Maar beste mensen jullie doen goed werk en ik hoop echt dat de waardering voor jullie werk ook weer eens opgepakt wordt, door de mensen die daarvoor verantwoordelijk zijn.

Dit verhaal was het begin, in dit jaar 2017 werd mijn moeder door een gerechtelijk bevel uit huis geplaatst, ze werd door een ambulance en onder politie begeleiding gebracht naar de ggz in Hilversum , ik ben daar zelf bij geweest, wat ik daar zag zal mij altijd bij blijven. Mens ontierend gewoon. Het was het begin van een boek..

Het boek waarvan de titel uiteindelijk haar laatste echte zin was die ze op haar verjaardag in 2021 zei, ik wil ook een gebakje uit het niet zei ze dit. We keken allemaal verbaasd. Toen ik weg liep door de deuren heen na haar verjaardag wist ik het, die zin wordt de titel voor haar boek.

1 februari 2018

Mijn Juke besloot effe anders, voor mij.

Soms zeg je weleens niet, maar mijn trouwe vriend de Juke besloot anders. Zijn neus ging niet richting huis, maar hij ging richting, waarvan hij wist daar moet ik heen, omdat ik zelf naar huis wou gaan, maar nee, de Juke bracht mij erheen, ik liep weer door de schuifdeuren heen, ik was weer waar ik van de week was en hopelijk de komende maanden nog mag komen, eigenlijk is dat teveel gezegd, maanden is eigenlijk overdreven, want ik zeg altijd zelf, ik leef vandaag en morgen weet ik het niet, dat is mijn gedachten.

Is dat een vreemde gedachte, nee zeker niet. Maar wel de waarheid. Eenmaal binnen liep ik door de stille gang heen, tot ik een stem hoorde, hoe gaat het met jou dan. Eh ik moest even op het naambordje kijken, oh goed hoor, het was een oude overbuurvrouw, waar ik vroeger bijna niks tegen zei. Zij werkt daar, langzaam vertelde ik het 1 en ander, geloof dat ik er makkelijker over schrijf dan over praat.

Maar ik heb weer gezien waarvoor de Juke mij daarnaar toe bracht, het was goed weer. Maar wel keihard omdat er iets speelt, waar ik effe niks mee kan, het is de voor vele mensen de gewetensvraag. De vraag die niemand gesteld wilt krijgen, ik kreeg hem wel eigenlijk al twee keer deze week. Het is eenmaal zowat er aan de hand is, mijn leven bestaat uit vragen en soms zijn er antwoorden en soms zijn er vraagtekens, gewoon vraagtekens. Want niet op elke vraag die ik heb is een antwoord.

Het was kort en ik hoop dat het mij wat oplevert, mijn antwoord, maar het is wel raar als je naar buiten loopt, zie je een busje staan, met zwarte gordijnen, ja dan weet ik, die familie heeft een antwoord gekregen en niet de vraag meer.

Ik stapte weer in mijn Juke en op de radio speelde via Spotify George Michael, met Praying for Time, toeval of was het zo, scheen daarom de zon effe, toevalheden bestaan in de gedachten en ik weet dat muziek voor mij heel belangrijk is en blijft.

8 februari 2018.

Ik was vergeten dat je....

Ik liep weer door de deuren heen. Die zo onderhand wel gewend aan mij zijn . Maar of ik ooit aan hun kan wennen. Dat is een ander verhaal.

Maar eenmaal binnen de deuren. Weten mijn benen de weg al. Naar waar ze heen moeten. De stilte is er, de mensen die hun weg zoeken maar niet verder komen tot de de gesloten deuren. Die zijn er. Toch wel een glimlach op mijn gezicht. Maar de verbazing van iemand die mij zag staan.

Dat gaat elke keer weer door merg en been heen. Laten we naar beneden gaan. Dat is de kamer die op de gelijke etage is. Daar zat ze. Handen bibberen en zachtjes zei zij. Ik was vergeten dat je vandaag zou komen. Maakt niet uit. Ik wist het nog wel.

Het is keihard om te zien hoe iets heel snel kan gaan. Het is keihard om niet te weten waar de gedachte stil gaat staan. Het is keihard om te zien hoe het minder gaat. Het is nog harder om de gesloten deuren open te doen en weer te sluiten achter me. De mensen die hun eigen weg zoeken achterlatend achter de deuren..

13 februari 2018.

Het is de stilte

De stilte die heerst achter de gesloten deuren is iets wat met mij doet. Ik denk dan in muziek. Muziek is wat mij stil kan krijgen. Maar hier is de stilte anders.

Ik kwam aan en daar stond de wagen weer. Er kwam een kist naar buiten en dan heb ik respect en wacht gewoon even tot alles voorbij is. Want zo ben ik opgevoed. Ja met respect en dat is wat iedereen zou moeten hebben..

Maar de stilte in mij is bijna van dik hout. Het is zo stil in mij. Ik wacht af wat er komen gaat. Het is van dag tot dag leven. Vandaag leven is morgen weten wat er vandaag gebeurd is. De stilte gaat verder. Ik hoor naaldhakken lopen. Langzaam verdwijnt het geluid over in stilte.

Ja het is stil in mij. Grote man die stil te krijgen is . Is dat een wonder jazeker een stil wonder..

10 maart 2018

Het is lente aan het worden.

De vogeltje zingen een liedje. Het is mooi om te zien. De vogeltjes zijn blij met de zon. Ik liep weer over de parkeerplaats. Met een vreemd gevoel in mijn lijf. Door omstandigheden was ik er effe niet meer geweest. Vorige week woensdag was het voor het laatst.

Dus eigenlijk wel met een vreemd gevoel van spijt door die deuren heen. De deur klapte achter me dicht. Het gonsde door het gebouw heen. De stilte en dan een deur die dicht valt.

Langzaam loop ik door het gebouw heen. Het is rustig zo rustig dat ik denk waar is iedereen eigenlijk. Maar daar zat of eigenlijk toen ik binnen liep in de huiskamer. Stond zij al op. Toeval of was het gewoon een spiertrekking. Want dat hoort er jou eenmaal bij. Ze staat zonder dat ze het weet op. Ze keek me aan. Gaan we naar boven. Ja zeker . Ik liep met haar mee. Ze heeft een buurman gekregen. Ja ook dat gaat door. Maar in haar kamer. Zei ze iets. Maar ik vroeg verder kreeg geen antwoord. Maar ze kroop op mijn schoot. Ik hou van jou zei ze. Ja het is mooi. En ze kroop in mij. Ben ik dan degene die haar beschermd. Ben ik die grote knuffelbeer. Ja voor haar wel.

Nu ben ik alweer buiten. Ik schrijf dit in mijn auto. De vogeltjes zingen hun eigen lied en ik ...

15maart 2018

Het was effe raar..

Er heerst iets achter de gesloten deuren. Dat kan altijd gebeuren.

Als eerste als je de deuren door bent. Dan lees je gelijk de waarschuwingen ramen en deuren goed sluiten. Je zou er maar werken. Dat doen ze ook. De mensen van verzorging. Diepe buiging en heel veel respect. Altijd vriendelijk en een woordje klaar.

Maar hoe was het verder dan. Het gaat hard vindt ik. Soms kan ik het gewoon niet begrijpen waarom en hoe. Maar er kwam een man aan. Die kop he. Dat haar. Ik zeg je bent die toch. Hij kijkt me aan en wie ben jij dan. Ik ben dat jong van.... Hij glimlachte echt herkenning . Die man was vroeger een beer van een vent. Echt grote handen en nu is het een ventje van niks meer. Net zoals dat mijn moeder ook gekrompen is in de was. Nee het is wat er aan de hand is.

Keihard telkens weer is het om mensen te zien veranderen elke keer weer kijk ik er vanop het is raar en hard. Maar ik kan niet stil blijven staan. Ook ik heb nog een leven. Maar dan wel buiten de gesloten deuren. Ik loop weer naar buiten. Dan denk ik terug aan mijn bezoek . Ja tot snel weer want ik heb een gevoel..

17maart 2018 Stilte graag

Het is zaterdag. De mooiste dag om naar het blauw gele woonwarenhuis te gaan. Niet dus. Wat een kippenhok daar. Maar daar kan iedereen in en uit lopen dat scheelt weer.

Daarna na waar ik een paar keer in de week kom. Het koud en guur in vergelijking met vorige week een jas en trui verschil. Maar eenmaal door de eerste deur heen. Wordt het al warmer en als we door de boekenkast heen gaan. Komt de tropische warmte al tegemoet.

Het is in tegenstelling tot anders best wel rumoerig op de afdeling. Vreemd maar ik zie al snel waardoor het komt. Je moet er maar tegen kunnen. Dat blijkt ook wel. Dat wij warme thee kregen die niet snel genoeg op kon drinken.

Ja we moesten weer naar boven. Ik zag duidelijk aan haar. Dat het luide geluid haar iets deed. Ze wordt er bang van en dat heeft alles te maken. Met wat ze heeft. Komt er een verandering in haar leefomgeving. Kan maar zo gebeuren. Maar is verandering goed.

Dat is een vraagstuk wat ons bezig houdt. Overigens waren de kusjes gratis vandaag. De liefde straalt er nog vanaf maar als ze zegt gaan jullie maar is het klaar ook.

Ik zie wat gebeuren maar wat weet ik niet. De stilte moet terug komen. Daarom zeg ik ssst en lopen we door de deuren weer de kou in..

Ja de weg is vreemd .De weg naar de .... is raar.

21 maart 2018

Daar ben ik dan weer.

Ik draai de parkeerplaats op van het tehuis. Ik ben wat later dan normaal. Maar ja dat is misschien ook beter.

Ik parkeer mijn auto en loop eigenlijk langzamer dan normaal naar de schuifdeuren. Ik denk na en ik wil effe praten om iets uit te zoeken. Door de schuifdeuren heen, op de knop gedrukt en de boekenkast gaat open.

Eenmaal door de volgende deur heen. Ben ik op het plein. Daar zie iemand staan. Dat is degene die ik moet hebben. Ik spreek hem aan en dan komt de rust in mijn spreken weer terug.

Het zijn de voor en tegens die ik wou weten. Hij legt het uit. Hij heeft ervaring en ik vertrouw hem. Het is eigenlijk raar. Zeg ik hem. Een jaar geleden aankomende maandag had ze zoveel kracht dat ik er moeite mee had . Nu hou ik haar met 1 hand tegen. Zo hard haat het. Ondertussen loopt ze aan de arm met ander begeleider naar haar fiets (hometrainer) ze zag mij niet.

5 min later komt ze terug en ik zeg hoi. De glimlach op haar gezicht doordat ze mijn stem hoorde. Was mooi om te zien. Maar ze zei. Ga je mee naar beneden. Dus naar haar kamer. Dan weet je als ze haar tanden gaat poetsen. Dat woorden komen. Jij moet maar gaan.

Het zijn de 5 min vandaag. 5 min praten met de begeleider. Zij gaat 5 min fietsen en dan 5 min samen.

Het was kort ..

27 maart 2018

Het een rare en vreemde dag. Vandaag een jaar geleden was ik om deze tijd helemaal naar klote gewoon.

Een jaar geleden is het alweer dat de rechter thuis het uitsprak. Het kon niet anders meer. We hadden geen keuze. Je werd opgehaald door een ambulance met politie. Nadat je had geprobeerd om door mij heen te gaan. Een jaar geleden had je de kracht . Zonder dat je het wist. Zonder dat je wist wou je door mij heen. Keihard was dat toen. Nog harder was het..

Dat ik achter de ambulance aan reed en je achter de gesloten deur achter liet. Dat was een jaar geleden een hele slechte film. Maar wel de waarheid.

Nu sta ik hier weer op de parkeerplaats te wachten . Om zo naar binnen te gaan. De schuifdeuren door. Ik denk terug aan het afgelopen jaar. Hoe hard kan het gaan. Heel hard dus. Heb je het meegemaakt. Ik weet het niet meer. Krijg ik antwoorden op mijn vragen die ik heb. Ik weet het niet. Maar dat is niet belangrijk op dit moment.

Het belangrijkste is dat alles gaat zoals het mag gaan. Of dat het moet gaan. Ik loop de gang weer door en kijk je aan. Je bent kleiner geworden. Oh ja je bent nooit groot geweest. Of ben ik zo groot.. Maar ook zo klein als u als ik een knuffel geef.

Maar wel groot in woorden en daden. Altijd was er iemand die drie grote kerels aankon en zo klein als u was..

18april 2018

De dag die komen zal. Komt sneller als we kunnen denken.

Vandaag met zijn 2 door de schuifdeuren heen. Waarom omdat het zo moest zijn. Samen zij aan zij liepen we door de gangen heen. Niet veel zeggend maar de gedachten waren hetzelfde.

Vragen zonder antwoorden dat zijn de lastigste vragen die je maar kan hebben in je leven. Niemand zou ze kunnen stellen . Na het afgelopen weekend rees er wel een vraag op. Maar dat antwoord is alleen te beantwoorden met ja en nee..

Wij liepen door. De deur waar we meestal door heen gaan was dicht. Oké dan maar naar boven toe op dezelfde etage . Daar zat zij in een rolstoel. Een hele lieve vrouw liet haar thee drinken. Dat gaat lastig. Het werk niet meer zo als het zou moeten werken. Dan maar thee eten. Dikke thee op een lepel. Knap van de mensen daar.

Het contact krijgen is iets wat steeds lastiger wordt. Komt het door de medicijnen of door de afbraak. Dat is een vraag zonder antwoord. Is de herkenning er nog. Ziet ze nog alles . Dat zijn vragen zonder antwoorden.

Na enige tijd liepen wij weer terug naar de auto. Door de schuifdeuren heen. Liepen wij in het zonnetje en tegelijk begonnen wij met praten. Het is niet de vraag wanneer maar het is de vraag hoe lang nog. Dat zij als een vogel zal zweven boven de wolken en op ons neer zal kijken. Ja eens zal er iemand boven ons.. Geen antwoord op.

26 april 2018

Vanmiddag weer de Juke geparkeerd naast die andere Juke, wat staat dat toch mooi. Maar dan loop je met hele zware benen naar de schuifdeuren. Ze glijden open, de volgende ook, niet te gelijk nog steeds niet. Dan druk ik weer op die knop, trekken staat op de deur. Doe de deur open en wat hoor ik muziek, een zaal vol rolstoelen en een band die er aan het spelen is, eh ik mankeer verder niks, maar was toch opeens Oost-Indisch doof.

Die band speelde en de mensen dansen, dat is het spel. Lopend door de gang heen, worden mijn benen zwaarder. Kijk op een kamer, bed tv maar niet degene die ik bezoek. Maar in de huiskamer daar stond de rolstoel, die zo mooi op en neer kan, de man waar ik diep veel respect voor hebt, zat met een lepel dikke thee te voeren, keihard dat is het. Toen hij zei, kijk eens wie er is, keek ze me aan en dit is heel slecht, het spel wie ben ik. Spelen we effe. Ze wist het effe niet meer. Toen ik eenmaal mijn stem had gebruikt, was iedereen om haar heen mij.

Het is keihard en keihard, ik weet niet wanneer dit spel over is, want leven is een spel en als je uit bent is het over. Zo liepen wij samen naar buiten, eerst door de deuren heen en dan naar onze wagens. Daar kwam een vraag die ik niet kon beantwoorden, leg ik effe voor aan een hulppanel.

Kan er niet meer over kwijt, de gesloten deuren blijven gesloten maar op een dag gaan ze beiden open.

29 april 2018

Vandaag weer naar mijn moeder geweest

Na een mooi concert gisteravond, was het vandaag weer de werkelijkheid. Auto geparkeerd en hand in hand lopen we naar de schuifdeuren. Er staat een ambulance voor de deur. De ambulance broeder verontschuldigde zich aan de patiënt op de brancard. Sorry het regent. Lijkt mij heel vreemd als je altijd binnen leeft.

Maar door de deuren heen. Komt er een man recht op ons af gelopen. Kan die deur open. Nee meneer dat kan niet. #\$\$%@ of zoiets kwam er uit zijn mond. Doorlopen en wegwezen.

Door de deur van de huiskamer heen. Staat 1 rolstoel met mijn moeder daarin. Het is raar en vreemd om haar zo te zien. Het is bijna oneerlijk gewoon. Ik zat een heleboel jaren geleden ook bijna daarin . Nu zit zij daar. Ze begrijpt het zelf niet waarom. Want ze kan lopen . Ze wil naar huis lopen. Geef de sleutels maar ik ga naar huis. Dat gaat niet meer . Leg dat maar eens uit. Het onmogelijke wordt gevraagd. Helemaal als ze de woorden brabbelt. Het hoeft allemaal niet meer van mij. Op deze manier.

Wat moet je dan zeggen als die grote knuffelbeer. Die beer met die tattoos die zo klein wordt. Het niet begrijp waarom . Maar wel weet wat er is. Maar waarom zij. De klok tikt door. Dat weet ik. In haar ogen ook. Hoe lang tikt het nog door. Het is de tijd.

3 mei 2018

Ben weer daar waar ik van de week ook was. Maar toen was ik samen met mijn nichtje. Eh nicht zeg maar gerust. Maar dat liet ik niemand weten. Omdat het te persoonlijk was en werd en zeker mooi om haar de stap te zien doen. Topper en dat is zij.

Maar vandaag reed ik er naar toe. De weg ernaar toe is mij heel bekend. Iets met afrijden in het verleden. Maar de zon komt door de bomen heen strak blauwe lucht met kleine wolkjes. Maar rij weer het parkeerterrein op.

Loop de trap af. Er staat een busje. Ah het is bijna voedertijd. De maaltijden worden gebracht daar. Loop door de gesloten deuren heen. Er hangt een ontspannen sfeer op 1 of andere manier.

Kom een bekende tegen. Is ze op haar kamer nee zegt ze. Ze zit in huiskamer. Oké. Loop naar binnen en ze ziet mij. Ze glimlacht alweer. Wat mooi en ik hoefde geen spelletje te spelen . Want ze wist mijn naam. Twijfelend zei ze Alex toch. Ja dat ben ik. Ze keek naar mijn armen. Aardig toegetakeld he. Oh ze bedoeld mijn plakplaatjes eh valt wel mee hoor.

Opeens hoor ik wilt u ook koffie. Laat ik me geen 2 keer zeggen. Ja lekker maar mijn moeder ook koffie. Het was best wel een beetje warm. Maar voor haar niet. Raar om te zien. Het werd later en de tafels worden gedekt. Ik vroeg is het een 1 ster restaurant soms. Waarop de dame nee joh 2 sterren toch zeker.

Heeft u trouwens van de week het programma gezien bij omroep Max. Dat ging over wat mijn moeder heeft. De dokter die haar heeft onderzocht was daar. Het kan lang duren maar ook heel snel gaan. Dat is wat mijn moeder heeft . Geen haast maar het gaat wel snel achteruit. Maar we moeten door. De ziekte van Pick wacht nooit. Dus genieten is wat we doen. Helaas mijn moeder niet maar wel op haar manier. Ook al weet ze het niet meer.

Ik zit nu in mijn Juke en gaat weer naar Almere toe. Daar waar schijnbaar mijn moeder ook een huisje heeft. Maar dat heb ik buiten effe gemist.

8 mei 2018

De zon scheen en wij liepen door de deuren heen. Naar de huiskamer. De lunch was nog bezig in het 4 sterren restaurant het is toch wat. Zoveel respect voor de mensen die het doen daar.

Maar ze moest nog eten. Dus het was kort en krachtig. Want na de koffie op het terras. Was ze onder behandeling.

Kort en krachtig dus heb ik haar gezien. Maar het was kort . Krachtig van mijn kant en van haar kant. Ik weet het niet..

17 mei 2018

Ik had nu de tijd vanwege de drukte op mijn werk om weer eens te gaan..

Druk later thuis. Maar vandaag dacht ik ja ik kan weer. Rijdend daar naar toe. Zit je toch te denken. Hoe zal het zijn. Maar ik kan nooit van het ergste uitgaan. Omdat ik niet weet wat het ergste is..

Rij de parkeerplaats op. Het is druk en vol. Snap het niet. Waarom dan. Maar een plaatsje gevonden en door de deuren heen gelopen. Goedemorgen wordt er gezegd ik zeg goedemiddag terug. Sorry al te lang wakker.

Maar ik loop de huiskamer in . Ze zat aan tafel . Ik liet mijn gezicht zien. Wie ben jij. Eh Alex oh ja Alex. Ze was vandaag een beetje anders. Boos is niet het woord. Maar als je iets wilt en het gaat niet. Dan is dat frustrerend. Lopen bijvoorbeeld. Dat gaat niet meer.

Ga jij maar . Meer zei ze niet. Ik was 5 min binnen.

Het zal nooit meer zo zijn zoals het ooit was.